

Stížnost v trestním řízení

Abstrakt

Práce na téma stížnost v trestním řízení se zabývá hledisky přezkumu usnesení, představujícího nejčastější formu rozhodnutí v trestním řízení. V sedmi kapitolách autorka rozebírá zákonnou úpravu přípustnosti stížnosti, okruhu oprávněných osob, lhůt i způsobů přezkumu napadeného rozhodnutí, které navazuje na úvodní představení historického vývoje institutu stížnosti a jeho mezinárodní zakotvení.

Pojednání o současných i historických výkladových problémech je průběžně komparováno s navrhovanou rekodifikací trestního řádu, požadavkem zachování základních práv obviněných a koncepčností s dosavadní odbornou naukou. Čtenáři je za tím účelem nastíněna vybraná judikatura Nejvyššího a Ústavního soudu, která je kritizována z hlediska jejího odchýlení se od samotného textu zákona, kdy se autorka domnívá, že takový stav vede k nepředvídatelnosti práva a v některých případech může až ohrožovat právo obviněných na materiální obhajobu.

Autorka na základě praktických příkladů apeluje na úpravu nejproblematictějších otázek stížnostního řízení. Zejména se zaměřuje na obtíže rozlišování způsobů oznamování usnesení dle jejich obsahu, blanketní stížnosti, usnesení spojená s konsensuálními způsoby řešení trestních věcí a dopady ingerence státního zástupce na následné přezkoumání rozhodnutí. Důrazně přitom odrazuje od zavedení koncentrace ve stížnostním řízení, která by omezila možnost označovat nové skutečnosti, důkazy a důkazní návrhy již na dobu, kdy je rozhodováno orgánem prvního stupně. Na základě stejných důvodů zpochybňuje i úpravu sdělení obvinění.

Rekodifikaci jako takovou právě s ohledem na zásadní vývoj judikatury oceňuje a považuje ji za jediné řešení nastíněných problémů stížnostního řízení. Domnívá se však, že novelizovány by měly být i jiné než dosud označené aspekty, a proto sama přichází s návrhem jejich změn.

Klíčová slova: opravné prostředky; oznámení usnesení; kasační princip